Ключем до знань відкриємо майбутнє!

25 плюс

Орган учнівського самоврядування ВПУ №25

Жовтень-Листопад 2010 р.

№ 3-4 (18-19)

Легко того навчати, хто хоче все знати

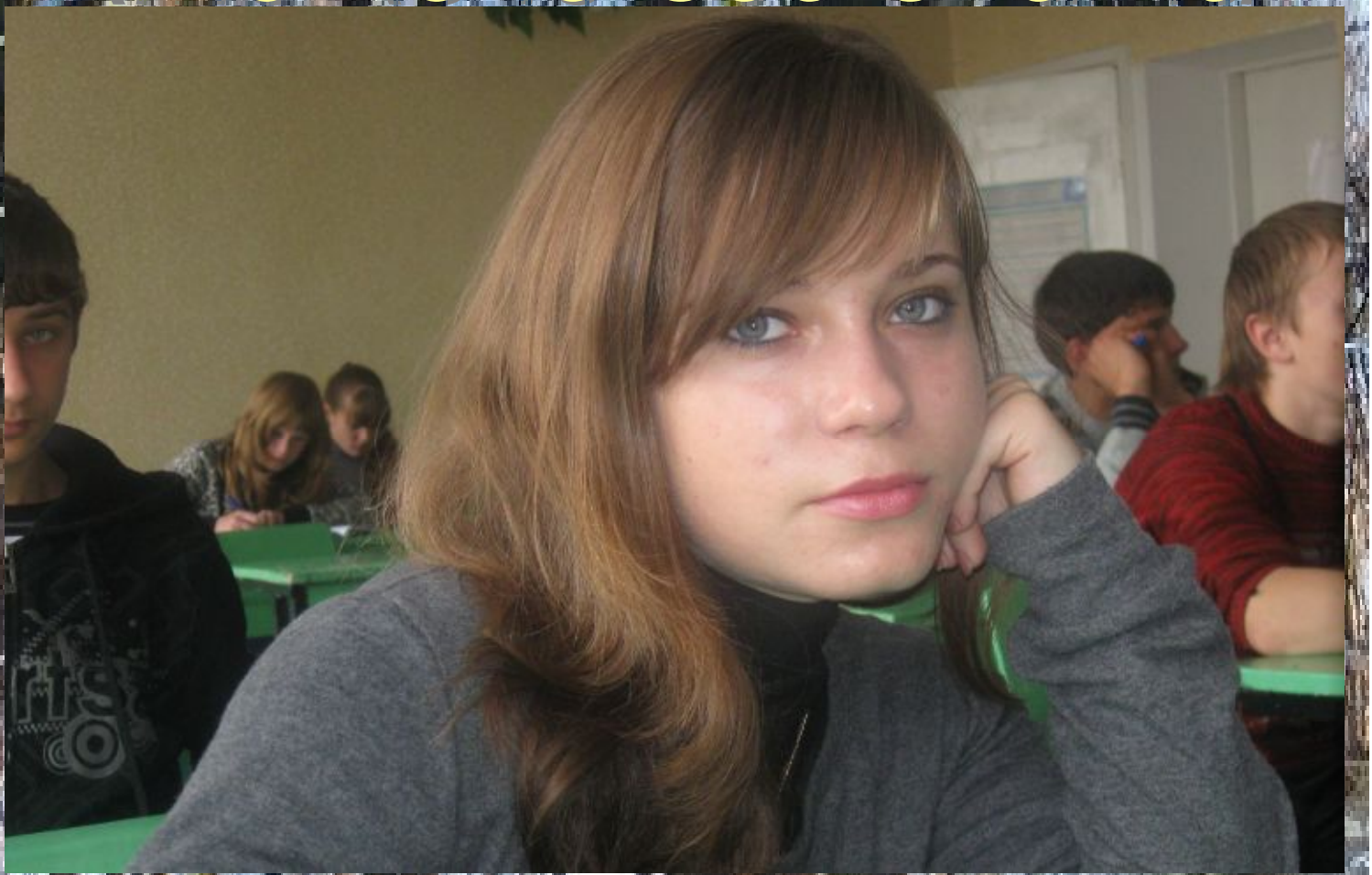

Вибори відбулися!

Понеділок після загальноукраїнських виборів видався в нашому училищі неспокійним. З самого ранку хол навчального корпусу перетворився у виборчий зал (благо, що від учорашніх виборів до місцевого самоврядування залишилося обладнання справжньої виборчої дільниці). Училище теж робило свій вибір: республіканці обиратимуть Президента Учнівської Республіки «Майбуття Поділля», а також проведуть референдум з проблемних питань.

Лічильна комісія, спостерігачі й кореспонденти «25 плюс» напоготові. І ось нарешті з'явилась перша група виборців. Учні проголосували й повернулись у звичний ритм робочого дня. А на перерві розпочався справжній ажіотаж навколо членів комісії і кабінок для голосування. Хол училища наповнився гамором, сміхом і схвильованими від незвичності події репліками. Всю перерву члени комісії реєстрували виборців, видавали бюлетені.

Як і на виборах, що відбуваються на рівні держави, трапляються недоречності, так і на цих трапилося так, що одна із груп голосувала не за графіком. Комісії довелось нашвидкуруч виходити із ситуації, та все обійшлося без порушень. Відповідно до графіка після першого уроку проголосували третьокурсники, після другого – другокурсники, після третього – першокурсники, а наприкінці – учні навчально-тренувального центру.

Після кожного потоку виборців члени комісії підраховували за реєстраційними списками кількість тих, хто проголосував, групували бюлетені й готували наступні списки. Ніяких фальсифікацій на наших виборах не виявлено. Наприкінці члени комісії, взявши списки, чисті бюлетені і спеціальну скриньку, пройшлися по групах, які перебували на виробничому навчанні у другу зміну, щоб усі змогли виконати свій обов'язок. Підраховували голоси наступного дня.

Підрахувавши голоси, комісія визнала, що зі значним відривом виборчі перегони виграла першокурсниця Оксана Шатковська, яка отримала 211 голосів виборців «за». Кандидата у Президенти УПР третьокурсницю Дар'ю Ацегейду підтримали 110 виборців, а третьокурсницю, минулорічного Президента Анастасію Матвієнко – 93 виборці. Результати виборів оформлено протоколом.

В п'ятницю на святковій лінійці оголосили результати виборів, відбулася посвята Оксани Шатковської у Президенти Учнівської Республіки. Оксана урочисто прийняла присягу і взялася за виконання покладених на неї обов'язків Президента.

Тож будемо сподіватися, що вибір учнів був правильним, що наш новий Президент виправдає довіру учнів.

Результати референдуму

1. Мене влаштовують умови виробничого навчання та практики. **(Так – 63,8%. Ні – 20,2 %. Не висловилися – 16%).**

2. Маю тверду впевненість влаштуватися після навчання на роботу за набутою професією (спеціальністю). **(Так – 57,5%. Ні – 25,7%. Не висловилися – 16,8%).).**

3. Мене задовольняють побутові умови в училищі. **(Так – 57%. Ні – 12%. Не висловилися – 31%).)**

Мене задовольняють побутові умови в гуртожитку. **(Так – 25%. Ні – 16%. Не висловилися – 59%).)**

4. Чи дієвими є адміністративні заходи, які вживаються до порушників дисципліни та порядку і до тих, хто псує училищне майно**? (Так – 64%. Ні – 26%. Не висловилися – 10%).**

Марина Постернак

Виїзна редакція

Вкусивши хліба трудового

Газета вже не раз піднімала на своїх сторінках проблеми виробничої практики, підготовки випускника до роботи в умовах виробництва. Ці проблеми є чи не найважливішими для професійно-технічних навчальних закладів. Тому питання професійної підготовки завжди перебувають у полі зору «двадцятьп'ятьплюсівців».

На цей раз ми з фотоапаратом і записником у руках напросилися в супутники до майстра виробничого навчання Любові Василівни Пархом'юк, яка перевіряла проходження виробничої практики третьокурсників – завтрашніх електромонтерів. Досить цікаво було

поглянути, як трудяться наші друзі на підприємствах, якої думки про них їхні наставники, яку роботу їм довіряють.

Для учнів, як і для працівників підприємств наш візит був несподіваним. Тим більше приємно було побачити учнів училища за роботою. На ВАТ «Темп», де освоювали виробництво Віталій Ричина та Павло Салоїд і де постійно практикуються учні училища, нас зустріли як старих знайомих. Але робота електрика має свою специфіку: тут не кожен вид робіт можна довіряти учневі без права допуску. Оскільки у Віталій з Павлом ще не мали права виконувати деякі роботи, то вони в основному відповідали за зняття показників лічильників та вирізання трафаретів. Проте хлопці мали унікальну можливість спостерігати, як працюють робітники, в чомусь допомагати, прислухатися до їхніх порад і рекомендацій, заглибитися в робочу атмосферу підприємства, перейматися проблемами трудового колективу. Третьокурсники запевняють, що на практиці вони не лише закріпили набуті в училищі знання, а й дізналися для себе багато нового – того, що дає тільки практика. Хлопці вдячні своєму наставнику В.І. Васюті, який багато їм допомагає, підказує, навчає. А наставник у свою чергу запевняє, що практиканти відповідальні, добросовісні та спритні в роботі.

Друге підприємство, яке ми відвідали, ПП «Галган». Тут практикуються Юрій Андрійчук та Антоніна Рошко. Вони освоювали досить цікаву справу – обмотку двигунів. Спочатку, як вони розповідають, їм було важко, бо починали майже з нуля. Хоч тему й вивчали, Але для такої практичної роботи не вистачало трохи теорії і, звичайно ж, практичних навичок. Багато почерпнули нового, оволоділи навичками роботи з деякими пристроями, освоїли нову техніку. Цікаво, що на підприємстві є невеличка бібліотека, яка містить усі потрібні для роботи з електрикою та двигунами книги. Якщо наші практиканти щось забули чи чогось не знали, до зверталися по бібліотеки. На той день, коли ми провідали Тоню та Юру, вони вже достатньо володіли всіма знаннями та навичками і майже на рівних з іншими робітниками виконували обмотку двигунів. Володимир Петрович Кушнір, їх наставник, пишається ними, каже, що хороші, вправні, відповідальні, цілеспрямовані практиканти прийшли. Вперше учнів ВПУ-25 проходять тут практику і справили на всіх дуже хороше враження.

А висновок з побаченого й почутого випливає один: проходження учнями виробничої практики, пізнання смаку хліба трудового – то великий крок, великий плюс, то широка сходинка до професії. Залишається тільки сподіватися, що держава все-таки прислухається до наших проблем – і ми не матимемо труднощів з пошуками місць практики, і буде учень-практикант мати своє робоче місце й відповідну оплату, а наставник на підприємстві отримуватиме винагороду за наставництво.

Галина Брошневська,
наш кореспондент
Богдан Катрінін,
фотокореспондент

Тиждень дизайну в училищі

З 11 по 15 жовтня у ВПУ №25 м. Хмельницького відбувся тиждень, професії, присвячений Дню художника. Перед викладачами та учнями спеціальності «Дизайн» навчально-тренувального центру училища постало питання: якомога цікавіше та з користю провести тиждень дизайну, залучивши не лише учнів спеціальності, а й усього закладу.

За ідеєю викладача живопису Л.А. Шалі тиждень розпочали яскраво. В понеділок з самого ранку у фойє училища були встановлені мольберти. Майбутні дизайнери при вході запрошували кожного залишити вітальний автограф і переглянути «свіжу» виставку робіт учнів спеціальності «Дизайн» та професії «Декоратор вітрин».

Наступного дня учні училища мали змогу отримати заряд позитивних емоцій від брейн-рингу, який проводився за участю учнів усіх трьох курсів спеціальності «Дизайн». Викладачі І.В. Мішин та В.І. Гринчак підготували нелегкі, але цікаві питання. Всім принесла задоволення робота із залом. Перемогу отримали другокурсники, а заряд позитиву – всі.

Викладач виробничого навчання І.І. Тарасюк провела майстер-клас із декоративного розпису побутових предметів, залучивши учнів спеціальності «Комерційна діяльність» та «Діловодство». Цього ж дня було презентовано виставку мистецьких творів викладачів спеціальності «Дизайн» та викладача комерційної діяльності Г.О. Мельничук на тему: «Я не лише педагог, а й митець». На виставці були представлені вишивки, декоровані дзеркала, в'язані речі, дерев'яна скульптура, твори живопису та графіки, декоративний розпис, рельєфні картини.

Кульмінацією предметного тижня став благодійний ярмарок на підтримку онкохворих дітей, ініційований Хмельницькою спілкою митців народного та сучасного мистецтва. Педагоги та учні активно підтримали ініціативу, підготувавши для ярмарку сувеніри з природного матеріалу, солоного тіста, аплікації та вироби з пластиліну, картини. До благородної справи долучилися також майбутні комерсанти та діловоди. Надзвичайно вдячні всім, хто придбав вироби, внісши свій вклад у допомогу хворим дітям. Зароблені кошти на ярмарку кошти (1100 грн.) і кошти від спілки митців (200 грн.) були передані завідуючій гематологічним відділенням Хмельницької обласної дитячої лікарні О.В. Мовчан на придбання обладнання кімнат для онкохворих дітей. Це дійсно суттєва допомога хворим дітям, що дозволила значно поліпшити умови перебування в палатах (придбано нові ліжка, шафи, виконано ремонт).

Цікавим заходом тижня дизайну став бінарний урок художнього проектування з елементами комп'ютерної графіки на тему «Поняття оригамі. Відомості з історії оригамі» Мергут О.О. та Мішина І.В. Учні ознайомилися з видами оригамі й почали створювати власне модульне оригамі.

Але на цьому тиждень дизайну не завершився. На останній парі учні та педагоги знімають напругу на психологічному тренінгу з розвитку творчих здібностей на тему «Я – геній», який провела викладач спецдисциплін Т.С. Богуш. У п'ятницю на щотижневій лінійці були підведені підсумки тижня. Такі заходи в училищі стали традиційними. Вони сприяють розвитку творчих здібностей, прищеплюють інтерес до мистецтва та любов, виховують кращі людські якості.

О. Мергут,
викладач спецдисциплін спеціальності «Дизайн»

Інтерв'ю в самого себе

АЛІНА ЯНКОВА. ***Якби я брала в себе інтерв'ю, то задавала б собі такі запитання: Як тебе звуть? Скільки тобі років? Чим ти любиш займатися у вільний час? Ким ти хочеш стати в майбутньому? Яка в тебе сім'я?***

А ось відповіді на запитання: Мене звуть Аліна, мені 17 років. Я люблю слухати музику, читати книги та писати вірші, оповідання. часто викладаю на папір свої роздуми. Це захоплення передалось мені від мами, яка теж занотовує свої думки і враження у віршованій формі. Зараз я здобуваю професію агента з постачання у ВПУ №25. У майбутньому маю бажання працювати не просто продавцем у якомусь магазині, а бути гарним працівником престижної фірми. Моя сім'я невелика. Нас четверо: мама, тато, я та мій старший брат. Я свою сім'ю дуже люблю.

ЮЛІЯ ПАЮК. ***Я б запитала себе: Скільки тобі років, чим займаєшся? Як ти ставишся до соціальних мереж? Чим займаєшся у вільний час? Чи подобається тобі навчатись у ВПУ №25? Чим відрізняється навчання в училищі від шкільного?***

А відповіла б так: Мені шістнадцять років, навчаюсь у ВПУ №25 міста Хмельницького. Цілком позитивно ставлюся до соціальних мереж. В таких мережах спілкуються з тими людьми, з якими колись навчались, працювали чи відпочивали. Тут можна знайти собі цікавих співрозмовників, друзів, однодумців. Маю велике коло інтересів: люблю читати книги, залюбки малюю щось цікавеньке або записую свої думки, часто слухаю музику, спілкуюся з друзями. Навчатися дуже цікаво. Професія обліковця мені до душі. В училищі з перших днів я знайшла нових друзів. Взагалі, мене тут усе приваблює. Раджу всім іти навчатися саме у ВПУ №25! Тут відчуваю значно більшу відповідальність, ніж у школі. Але ця відповідальність приємна. Крім того, в училищі вже маєш відчуття, що ти на шляху до професії, дорослості, самостійності.

Точки дотику

Вступ до навчального закладу є для першокурсників новим періодом життя, який вимагає на перших порах активного пристосування до зовсім інших умов буття. Добре, коли старшокурсники не забувають свій стан рік, два чи три тому і намагаються допомогти своїм молодшим друзям адаптуватися. Але є й такі, що, навпаки, прагнуть продемонструвати свою зверхність.

Я навчаюся на першому курсі у ВПУ №25. І же з перших днів навчання зазнала на собі недоліків спілкування старших і молодших учнів. Окремі старшокурсники вважають себе вже настільки «крутими» та дорослими, що дозволяють собі принижувати інших, не розуміючи, що справді дорослі люди так чинити не будуть.

Часто дістається тим, хто проявляє певні здібності. Можливо, це просто із заздрості, бо ж іноді першокурсник з перших місяців навчання може досягти того, чого другокурсник чи третьокурсник не добилися за 2 – 3 роки.

Особливо дівчата знайдуть безліч дурниць аби зачепити дівчину. Вони не розуміють, що навіть один погляд може образити. Якось мою одногрупницю саме так і образили дівчата: просто посміялися з неї тільки через те, що їм не сподобалась кофточка, в яку була одягнена олногрупниця.

Я не хочу сказати, що всі так роблять, але дехто полюбляє ось так чи по-іншому «познущатися». І це дуже неприємно всім, хто страждає через це. А той, хто ображає, не думає, що завтра він може опинитися на місці ображеного.

Богдана Гаврюшина,
першокурсниця, наш кореспондент

Наш випускник

Повертаючись до рідних оберегів

Не так давно завітав до рідних училищних оберегів випускник училища 1999 року Руслан Солоненко. Цікаво склалася його доля після навчання. Але Руслан завжди при нагоді навідується до нас, пише, телефонує. Мені, як його майстру-вихователю, надзвичайно приємно бачити в очах колишнього учня вдячність, увагу і повагу. Пригадую, що й під час навчання він був таким же уважним. Його любили в групі за добродушність та чуйність і лагідно називали «колокольчиком» (він так і підписується у своїх листах та вітальних листівках). Комунікабельний, веселий, справедливий, харизматичний, він приваблював до себе людей і мав завжди багато друзів. Навчався на регулювальника радіо- та електоапаратури. Під час армійської служби працював кухарем у військовій частині, а згодом став моряком дальнього плавання і був коком на кораблі. Зараз працює механіком на вантажних суднах, танкерах, які перевозять нафту, контейнери з вантажами. Об'їздив мало не увесь світ. Як тільки корабель заходить у порт, одразу бере таксі, наймає гіда і з професійним фотоапаратом їздить цікавими місцями. Має багато фотографій і вражень від побаченого. Дуже любить свою роботу, відчутно допомагає мамі, молодшим брату й сестрі. Руслан завжди з глибокою вдячністю згадує училище і педагогів. Коли повертається до рідних оберегів, то приходить до училища, що стало потребою його душі.

Т. В. Пристинська,
художній керівник, колишній майстер-вихователь

День самоврядування

Якщо всім цікаво…

День самоврядування для Учнівської Республіки став справжнім святом. Учням довірено вести уроки! Спробувати себе в ролі викладача чи майстра – це ж так цікаво. Таку роль пощастило зіграти й мені. Хоча то була не гра – я справді проводила урок з основ роботи на ПК у групі №16.

Готувалась до уроку задовго до цього дня. Напередодні здавалось, що урок пройде легко, бо ж усе знаєш. Та перед самим уроком настрій змінився, відчувала якусь невпевненість і навіть страх. Першокурсники дивилися з цікавістю, а перед уроком задавали питання, які трохи зводили з пантелику. То ж не хотілося як розчарувати учнів, так і підвести викладача Інну Олександрівну, яка повірила в мене. Та, на моє здивування, на уроці було досить спокійно. Всі уважно слухали, виконували мої вказівки, намагалися добре засвоїти тему уроку, щоб отримати похвалу.

Наприкінці уроку я зрозуміла, що мої переживання були марними. Урок удався! Учні отримали оцінки й задоволення від експерименту. Шкода тільки, що такий день буває лише раз у рік. Було б добре, якби кожен міг побути ось так у ролі вчителя і спробувати, як це непросто за 45 хвилин викласти доступно й цікаво тему уроку, відповісти на запитання, які линуть зі всіх сторін, знайти до кожного підхід, розпізнати можливості учня, щоб усі засвоїли тему досконало – так, щоб знання залишилися назавжди.

Це відчуття неймовірне! І я вдячна Інні Олександрівні за довіру, а учням – за підтримку. Всім було цікаво – тому й урок удався!

Галина Брошневська

Тим світлішою буде дорога

У день самоврядування мені випала нагода провести урок у групі 2К-09! Найважчим було те, що це моя група. А своє робоче місце за учительським столом уступила мені викладач історії Оксана Іларіонівна.

Загалом, роль учителя мені сподобалась. До уроку я ретельно готувалась, підбирала матеріали, думала над тим, як зробити урок нестандартним, цікавим. Хотілося вразити, придумати щось таке, чого ніхто не очікував. Хоч і не всі задуми мені вдалося втілити, але враження від уроку залишилися позитивними.

Перед початком уроку я попросила всіх зайняти найзручніші для себе місця. Перед тим, як подавати учням нову тему про національно-визвольну війну під проводом Богдана Хмельницького, повертаю їх до попередньої за допомогою тестового опитування. А нова тема була знайома певною мірою зі школи. Тому вийшла не суха розповідь з нової теми, а цікава розмова. Перевірити, наскільки всі активно й уважно працювали, вирішила в ігровій формі. Кожен отримав аркуш з певними літерами. Якщо їх скласти у правильному порядку, то читалося слово-відповідь на завдання (історична постать, подія тощо з теми). Завдання виявилося цікавим і з ним усі справилися! Я відчула себе учителем, який задоволений уроком. Це таке приємне відчуття, скажу я вам!

Після цього не раз згадую ці відчуття і думаю: добре було б частіше проводити подібні експерименти, щоб відкривати можливості учнів, могти зрозуміти педагога, який намагається зі всіх сил навчити нас своєму предмету, зацікавити темою, спонукати до активності, до роздумів.

Подумайте тільки: якщо для підготовки лише одного уроку я витратила стільки часу, зусиль, фантазії, то скільки витрачає вчитель за всю свою трудову діяльність! Ми повинні якось зрозуміти важливість учительської місії. Повірте, що це потрібно саме нам! А вчителю від нас хочеться так мало – елементарної поваги і розуміння.

Після того уроку я більш відкритими очима подивилася на й так улюблену вчительку Оксану Іларіонівну, на її нелегку працю. А ще хочу поділитися з учнями секретом, який відкрила завдяки можливості бачити очима вчителя. Якщо хтось думає, що на задній парті можна сховатися від учительського погляду й робити що заманеться, то він глибоко помиляється. Бо, виявляється, з учительського місця найкраще проглядаються задні парти! Та й чи варто ховатися взагалі на уроці? Майте на увазі: все пізнане рано чи пізно в житті знадобиться. То ж хіба не краще прислухатися до слів учителя сьогодні, щоб завтра не шкодувати? Адже нерідко трапляється, що через пропущену пораду чи знання ти допускаєшся фатальної помилки. Чим більше пізнаєш зараз, тим світлішою буде твоя дорога завтра.

Марина Постернак

Роман Королюк

ВСЕСВІТ: Нерозгадана загадка

Все, що має початок, має причину. А де початок і яка причина Всесвіту? Цю причину шукають люди у всі часи. Є безліч цікавих теорій виникнення Всесвіту. Серед них найбільш підтримувані такі: був створений творцем; неземне походження; внаслідок великого вибуху; існував вічно; шляхом самоутворення.

Наука не може знайти єдино правильної відповіді. Міркування щодо походження Всесвіту можуть бути як фантастичними, так і скептичними, але всі вони мають місце в нашому житті.

Так, прихильники Творця й Вічності прагнуть довести, що виникнення та розвиток життя неможливо пояснити без втручання надприродної сили, яка здійснила певний "розумний задум". Але в Біблії говориться, що Бог створив все за 6 днів. Як же це відбулося за такий короткий термін часу? Адже тільки для народження людини потрібно 9 місяців, а для розвитку ще декілька років. А щоб виростити яблуню, яка б давала плоди потрібно щонайменше 5 років. То на створення світу, напевне, пішло би декілька тисяч років, а не 6 днів.

Заперечують і теорію наземного походження світу, бо вона просто переносить проблему в якесь інше місце. Ця теорія стверджує, що життя могло виникнути один або декілька разів у різний час у різних частинах Галактики. Для обґрунтування теорії використовуються багаторазові появи НЛО, наскельні зображення предметів, схожих на ракети, космічних літаків і космонавтів, а також повідомлення та розповіді про нібито зустрічі з інопланетянами, які спостерігають за земним життям і розвитком людства.

Створення світу – цікаве явище. Астрономи спостерігають за народженням систем зірок і планет. За допомогою сильних телескопів розкривається для вчених нічне небо. Відбуваються хімічні реакції, стаються вибухи – можливо, так і виникла наша галактика та земля.

Як на мене, теорія про те, що Всесвіт існував вічно, є найпростішою. Вона легко закриває всю дискусію і проблему роздумів, бо ж якщо світ існував вічно, то йому немає кінця. Однак безглуздо вважати, що Всесвіт – вічний. Таким чином люди просто позбавляють себе можливості замислюватися над його виникненням.

Всесвіт не може бути самостворений. Ніщо не може створитися саме, бо це означало б, що те щось існувало ще до того, як з'явилося. А це – знову ж таки абсурд. Ще в давній Греції вважали, що істоти виникли з мулу, води, ґрунту тощо. Пізніше цю думку спростували завдяки вивченню способів розмноження живих організмів. Пізніше підтримувався принцип «будь-який організм походить від собі подібного». Але потім виникли питання: звідки взявся перший живий організм, чи було це самозародженням? Знову доходимо до тієї самої версії…

Коли я готував цей матеріал, то геть заплутався у своїх думках і не знав, до якої версії схилитися. Кожна з них, як і притягувала, так і відштовхувала. Відчуваючи в собі запал дослідника, я використовував інформацію, що накопичилась у моїй голові, використовував свої нотатки, які веду, коли зустрічаю щось цікаве або ж таке, що важко пояснити. Але ця інформація так і не вивела мене на чисте поле чи на пряму дорогу. З цього всього роблю висновок, що Всесвіт не має жодних властивостей, які можуть пояснити його допустиме походження. Але ця загадка ховається в кожному з нас. І розгадку нехай кожен шукає в собі.

Будь шукачем!

Дмитро Рад

В житті найкраще бути Шукачем. Будь-які знання, будь-яка віра, будь-яке розуміння з часом перетворюються в сміття, гниль. Якщо якась людина скаже тобі, що пізнала Істину – розсмійся їй прямо в обличчя. Якою освіченою, начитаною, досвідченою не була б людина, за своє життя повністю пізнати це життя й Істину ніяк не зможе. Це можливо, напевне, коли Дух уже перебуватиме в іншому вимірі. Але метою життя земного має стати – Пошук. Шукай, шукай – і не зупиняйся!

На Сході є цікавий вислів: «Знайди Будду. Коли знайдеш – убий його. І знову шукай». Але в цьому пошуку треба бути обережним, тому що є просто інформація, а є істинні Знання. Інформація заводить людину в непролазні хащі. Треба навчитися відчувати, де справжнє, а де фальшиве. Для того, щоб розвинути в собі таку чутливість, необхідно не просто дотримуватися законів суспільства, моралі чи релігії, а дослухатися лише до одного голосу – внутрішнього голосу власної совісті.

Шаг навстречу

Я думаю – ты думаешь, что
думаю о тебе плохо.
Это заумная ненужная игра.
Тогда весь разговор становится,
словно отскок от стен гороха.
Энергию высасывает черная дыра.
И некоторые применяют алкоголь,
чтобы вообще не думать.
Стают рабами одуряющих паров,
Стараются на свои головы короны
императоров насунуть
И ищут в окружающих врагов.
А цель – учиться доверять, как
маленький ребенок,
И сделать первый шаг навстречу –
Тогда весь мир будет
необычайно тонок.
И я невыразимое блаженство
в ласковых глазах замечу…

Василь Шимоня

Правдиво неправдива історія

Розповім я вам історію. Одного разу я і мій друг Максим, сидячи в кімнаті гуртожитку, дивилися фільм про знаменитого воєводу Олександра Македонського, який завоював мало не весь світ. Під час однієї з битв ми почали сперечатися й так захопилися, що забули про увімкнений ноутбук, примощений на ліжку біля розетки. Хтось із нас, напевне, ненароком зачепив його рукою. Ноутбук упав на підлогу, а чиясь нога ненавмисне допомогла ноутбуку засунутися під ліжко. Наша суперечка завершилася пізно ввечері, коли вже треба було лягати спати. Як не дивно, ніхто навіть не згадав про ноутбук і про фільм, який довів нас до суперечки. А фільм… тим часом продовжувався. Коли всі позасинали, з-під ліжка, де «сховався» ноутбук, виринуло раптом яскраве світло, а в ньому – сам Олександр Македонський. Я спав і цього не бачив, та прокинувся від шуму, який нагадував удари об двері. Спочатку подумав, що це третьокурсники «дуріють». Міркую: «Постукають, та й перестануть». Одначе удари не припинялися, а потім почувся спочатку голосний тріск, потім жахливий грюкіт, начебто впали двері. Я різко піднявся і… втратив свідомість від побаченого: у дверях стояв високий чолов'яга в якомусь дурнуватому капелюсі, схожому на шолом з натиканим пір'ям. На спині в чоловіка теліпалась червона скатертина. В руці тримав щось схоже на дуже довгий ніж. Одним словом, вигляд у чолов'яги був аж занадто несподіваний.

Коли я опритомнів, то ще більше здивувався: наді мною стояв цей паразит, який виламав двері. Тепер нам доведеться їх міняти. Та річ навіть не у дверях, а в цьому «комусь». Він щось там морозив. Напевно, молдаван, бо я нічого не розібрав. Та й не надто прислухався до того, що він верзе. Вся моя увага була зосереджена на ножі, що виблискував біля мого горла. Ось різким рухом дивак відірвав ніж від моєї шиї і хотів схопити мене рукою за горло, як тут почувся звук удару. Я знову нічого не зрозумів. Але коли чоловік упав, з-за нього вигулькнув Максим з пательнею в руках. Друг мій, як тільки побачив ніж у руках чолов'яги, відразу зметикував, що це не зубна фея прилетіла за моїми зубами. Але коли ми увімкнули світло… Я знову мало не впав від несподіванки: «Та це ж сам Македонський!» – вигукнув я захоплено. «Хто-хто?» - ще не відійшовши від сну, перепитав Максим.

Були вихідні. Ми з Максимом залишилися в кімнаті одні й здогадувались, що за нашу зухвалість воєвода не погладить нас по голівці. Тому почали шукати, чим би його зв'язати. Приготували про всяк випадок і пательню для нанесення другого удару по потилиці. Та ось наш герой прийшов до тями й почав розглядати кімнату. Якимсь чином він нащупав ножа, про якого ми забули, блискавично швидко розрізав усі мотузки й тут же встав на ноги. Тепер ніяка сковорідка не допоможе. Македонський зробив два кроки й опинився в коридорі. Куди його вели ноги, й сам не знав. Та при кожному виході він ставив зарубини, щоб не заблукати. В його думках крутилося: «Я в лабіринті на острові Крит, а той лицар, якого я зустрів в одній із печер, усього лише невинна жертва лабіринту, яка заблукала тут так само, як і я. Але хто ж це мене так сильно тріснув по голові? Може, мінотавр? А чи не з'їсть мінотавр того лицаря?» Попетлявши лабіринтом, герой повернувся на той самий поверх, з якого почав мандрівку. Заглянув на гуртожитську кухню. Побачив плитку, яку хтось забув вимкнути, й цікавість підштовхнула його палець до розжареної спіралі. Всі, хто був у гуртожитку, напевне, почули його дикий крик. Сіпнувши палець назад і витерши несподівані сльози, Македонський розлютувався. Подумав, що це витівка якогось чарівника чи бога. Тут же вихопив з піхов меч і наніс удар по вогняному ворогу. «Вогняний ворог» - електричний струм – не стерпів такого поводження зухвальця. Я саме забіг на кухню і побачив, як його трусило. А потім він кулею відлетів від плитки й гепнувся об стіну. Те його ще більше розізлило. Герой не здавався: різким ударом меча відтяв провід…

Довелось прийти Македонському на допомогу. Я підключив свою нестримну фантазію і спробував жестами пояснити улюбленому герою, де він зараз перебуває. В нас вийшла, на диво, дуже приємна «розмова». Чим я міг допомогти герою? Пішов до вихователя Ліни Володимирівни, пояснив ситуацію й попросив дозволу залишити Македонського в гуртожитку, поки не знайдемо спосіб повернути його назад. Ліна Володимирівна погодилась. Ми занесли в кімнату ще одне ліжко й поселили Олександра в нашій кімнаті. У нашого друга виявились навіть гроші. Правда, не такі, як зараз ходять, але в музеї нам їх охоче обміняли. Вирішили придбати Македонському нормальний одяг. Це було найпростіше. Але як навчити гостя користуватися електроприладами? Холодильник і чайник підкорилися йому швидше. Плитки ж він панічно боявся. Та найбільша проблема: як відправити його «додому»?! Добре, що нагодився мудрий третьокурсник і висловив припущення: «А. може, знайти в Інтернеті той самий фільм?». Я так і зробив. Заздалегідь попрощавшись зі своїм героєм, одним клацанням миші переніс Македонського в його час. Він зник так само несподівано, як і з'явився. Та в наших хлопчачих серцях цей герой закарбувався навіки. Ось така правдиво неправдива історія трапилася зі мною та моїми друзями.

Літературно-музичний Клуб «Ліра»

Олена Бойко

Під крилом Музи…

Літературно-музичний клуб зібрав під крило Музи людей творчих. В розмову про поезію і музику включилися всі. У цей чудовий вечір декламували улюблені та власні вірші, співали і грали на гітарі, слухали класичну музику та музику сучасних стилів. Найцікавіші моменти вечора: під «Місячну сонату» Бетховена включали уяву й бачили певні образи, прислухалися до своїх думок; пробували створити власні твори у стилі «реп» на задані двовірші; виконували авторські твори. Пропонуємо результати нашої колективної творчості.

Під «Місячну сонату»

Олена Федорович: Під цю мелодію можна відчути, що музика – це пісня без слів, а пісня – це особлива мова душі. В цій мелодії є і спокій, і гармонія, і пристрасть, і надія, і розпач. Я впізнала її – це «Місячна соната» Бетховена. Але я бачу її по-своєму: бачу бурхливе море, хвилі якого то б'ють об берег, то відступають. Під такий рівномірний гомін моря я заспокоююсь і вірю, що все буде добре, красиво й гармонійно.

Марина Постернак: Кімната. Сидить опечалена жінка і плаче. Чоловіка забрали на війну. Жінка молиться Богу, щоб він вижив і здоровим повернувся додому, в сім`ю, до дітей. Чути, наче звідкись здалеку. її благання. Поряд – малі діти. Вони ще нічого не розуміють і мовчки дивляться на заплакану маму. Минають дні, місяці. Жінка сподівається на диво й чекає коханого. Минають роки, а вона все чекає. Діти підросли, підтримують матір. Образ тата вони вже забули. Тільки жінка продовжує вірити й чекати…

Андрій Бородій: Я хочу швидше забути свої проблеми і, що б там не було, просто жити далі, дивлячись у завтра!

Андрій Косар: Музика допомагає заспокоїтись, забути про погане й налаштувати свої думки на хороше. Я відчуваю, що композитор намагається розказати нам якусь зворушливу життєву історію.

****** :*** Відчувається якийсь біль. Душа відчиняється навстіж. Хвилювання серця. Слова, які просяться на світ, та ніяк не можуть народитися. Почуття, які не можуть знайти свого місця в цьому житті. І легкість, і важкість одночасно. Світ набуває фарб і емоцій. Хочеться творити.

****** :*** Думаю про сенс життя. Відчуваю легкий смуток і почуття, які неможливо носити в собі. Мрії, які можуть не здійснитися, але до яких можна доторкнутися. Осінь…

****** :*** З перших акордів виникла думка, що той, хто стоїть за цією мелодією, дуже сумний. У нього розбите серце. Але мелодія народжена чистою душею.

Рошко Денис: Я такой, как есть всегда. И не умру я никогда, Если будеш рядом ты, Твои милые мечты… А без тебя я ухожу, Лишь на прощание скажу: «Прости меня, моя любовь!» Ушел, дверь закрывая за собой.

****** :*** Сумна мелодія, яка нагадує прощання з літом і зустріч осені.

***Анатолій Колот*:** Накочуються сльози. Чомусь згадується минуле. Хочеться додому. Бачу дорогу додому. Пригадую свої добрі вчинки, яких, на жаль, не так уже й багато. Від цього псується настрій. Під таку музику замислюєшся над своїм життям.

****** :*** Спокій. Краса. Музика – це найпрекрасніше, що має людина.

Богдан Катрінін: Мені уявилася красива дівчина, вся в білому, яка грає на роялі – теж білому… Вона ніжно, ледь помітно торкається клавіш своїми тонкими пальцями й отримує задоволення від народженої щойно мелодії.

Василь Шимоня: Перед моїми очима виринають картини мого життя, всі щасливі моменти. Водночас музика змусила мене задуматися над тим, що я робив не правильно у своєму житті. Стало лячно від того, що повернути ті моменти, коли робив комусь погано, вже не можна. Життєві помилки не виправляються…

Людмила Романова: Море, небо, сонце, корабель (вітрильник), дім, земля, людина, птаха, вітер, спокій, надія, віра…

Світлана Гусейнова: Дощ, вітер, гілки дерев гойдаються, відлітають птахи. На задньому плані – свічки, по яких стікають сльози…

Реп. Йо-йо-йо!

Серед нас таких не багато,
Хто слухає «місячну сонату»
Вибігаємо із хати, виключаємо сонату.
Бо набридла вона нам і усім нашим кумам.
Тут сусіди прибігають, під сонату зажигають.
І вже чути шум і гам… Ось примчав Жан Клод Вандам,
Став він молодих ганяти, старих з хати витягати.
Молоді так «зажигали», що пів хати розтаскали,
Тут міліція пригнала, баба Люська їх прогнала. **Йо!**
Я люблю під реп співати, щось кричати, виступати,
Тьотю Люсю зачіпати і петарди підкидати.
Раз заходжу я до хати, став гукати маму, тата,
«Бабо, діду!» - я гукаю, все кругом перевертаю.
Вже й під постіль я підкрався – ніхто мені не попався!
Йо!
А варто Бетховена тільки включити –
Не можу нічого більше робити.
Не можу ні спати, ні їсти – нічого. І що в тій сонаті, не знаю, такого?
Як тільки я чую знайомі акорди - про реп забуваю і журюся гордо! **Йо!**
На дискотеці відриваюся сповна –
Не подобається мені музика сумна
Я слухаю все лиш у стилі реп – мені подобається реп, геп-геп…
Навіщо мені музика сумна, навіщо мені ця жура нудна?
Якщо у мене є діджей РЕПА, я під нього відриваюся до самого сну,
А вранці лиш прокидаюсь – включаю знову музику Репа одну –
І так зажигаю знову до наступного сну. **Йо!**
Реп для мене більше звичний –
Не люблю музику класичну…
В репі вільна я людина, не втрачаю ні хвилини.
Про кохання реп читаю, на образи не зважаю.
Хочу я вам розказати, як це боляче кохати.
Як це важко мати мрію, але втратити надію,
Серце своє віддавати, а взамін нічо' не мати.
Як це в самоті безликій, і у смутку тім великім
Жити, дихати, радіти… І нема куди подітись.
Душу свою відкриваю, а від мене всі тікають…
То тепер я так живу – себе репу віддаю. **Йо!**
Слухаю реп, коли їм і п'ю,
Коли біля дошки на уроці стою.
Слухаю реп, коли тут сиджу, слухаю реп, коли уроки вчу,
Слухаю реп, коли каву п`ю і коли від хуліганів джосу даю.
Коли я корову в полі пасу, коли в гуртожитку ложку до рота несу,
Коли прибираю й уроки роблю – слухаю реп і ритм цей ловлю.
Слухаю реп, бо він жити навчає, бо він дух бойовий піднімає.
Реп – для сильних, не для слабких. Я хочу, щоб реп ніколи не стих.
Я все погане при нім забуваю!
Я просто реп, йо-йо-йо! полюбляю!

Милосердя

Добре, що є небайдужі люди

Ми живемо у 21 столітті. Кажуть, молодь у цей нестримний вік розпущена, як ніколи. Якась доля правди в цьому твердженні існує. Можливо, причиною тому є наш егоїзм і відсутність у душі потреби в милосерді. А як його потребують інколи старші люди, особливо одинокі! Вони радіють доброму слову, можливості поспілкуватися, відкрити душу. Мені подобається спілкуватися з людьми в роках. З їхніх уст, здається, промовляє сама мудрість. І вони такі щирі та безпосередні, наче діти. Але не всі молоді розуміють значення таких контактів для себе. Для декого це важка й неприваблива справа. Краще й легше «поспілкуватися» з гральними автоматами чи веселою «компашкою» за кружкою пива й цигаркою або ж погуляти Інтернетом, «позависати» В Контакті. Але, як на мене, то не варто звинувачувати таких молодих людей у байдужості до старості. Можливо, вони просто не мали нагоди отримати задоволення від спілкування з людьми поважного віку. А я мала таку нагоду. В Осламові, де мешкаю, є будинок-інтернат для людей похилого віку. Там працюють дві мої тітки. І я частенько бувала в інтернаті, допомагала тіткам, а то й замінювала їх. Навіть подружилася з деякими його мешканцями. Мені здається, що кожен, хто хоч раз зайде в подібний заклад, обов'язково замислиться, чому ці люди тут, де їхня родина. Захочеться поспілкуватися, розпитати про їхнє «доінтернатне» життя. У кожного з них своє минуле. Вони різними шляхами йшли до цього дому, до цієї родини: когось чоловік чи дружина зрадили, хтось добровільно сюди прийшов, щоб не почуватися одиноким, а когось просто обдурили й залишили тут добувати до кінця своїх днів.

Якось заходжу в одну з кімнат і бачу картину… Сидять три бабусі. Одна з них дуже голосно плаче, проклинаючи своє життя, а дві інші похитують головами. Я ввічливо привіталася, а одна бабуся попередила: «Не звертай на неї увагу, - і кивнула в бік тої бабки, яка голосила, - вона плаче безперестанку. Навіть не їсть і не п'є нічого». Але як же не звертати увагу, коли ця згорьована жінка так гірко плаче? Таки підійшла до неї й обережно запитала, що трапилося. Неля Григорівна (так звали цю жінку), наче й чекала на мене, щоб поділитися своїм горем. «Коли я була зовсім молодою, - заспокоївшись, почала вона здалеку, - то ходила з мамою на ферму. Тоді ж, у ті юні роки, трапився мені хлопець – красивий, високий, стрункий. Матвієм звали його. Полюбила його всією душею. І він наче любив мене (так мені тоді здавалося). Та тільки вчинив зі мною дуже жорстоко: коли довідався, що чекаю дитинку, втік. А мені, одинокій, з дитиною на руках, довелося пережити і війну, й голод. Батька забрала війна, а маму – післявоєнна голодовка. Я зі своїм синочком переїхала в Бебехів. Так і жили. Коли була ще здорова, заробляла гроші, дбала про синочка, то й він піклувався про мене. Але старість зробила своє, додалися ще й хвороби. Ходити не можу через гангрену правої ноги, роботи вже не всі мені під силу, грошей зайвих не маю. То мій любий синочок обдурив мене. Сказав, що в Осламові є дуже хороша лікарня, де мене будуть лікувати. Тільки потрібно ввести мені один укол, щоб нога не боліла. Та від того уколу я заснула й опам'яталася вже тут. Кинув ось так мене синочок на руки чужим людям, а від самого й сліду нема!..» І знову бабуся залилася гіркими сльозами.

Я намагалася заспокоїти жінку. Запевняла, що тут їй буде добре, що ніхто її не образить, що будуть турбуватися про її здоров'я. Коли бабуся трохи втихомирилася, я покинула кімнату. Думка про те, як цим людям усе-таки хочеться, щоб хтось вислухав їх, не давала мені спокою. Погляд упав на двері з табличкою «Кімната №2». Захотілося зайти й туди. Дві старенькі бабці з добрими, світлими обличчями сиділи на постелях, про щось собі тихо розмовляли й нічим не журились. Я привіталась, присіла біля однієї з них і кажу, що посиджу трохи з ними, аби їм не було скучно. Познайомилися. 92-річна Неля Іванівна прийшла в інтернат з власної волі. Має двох синів. Вони дуже хороші, але склалося так, що живуть далеко від дому і переживають за матір, яка вже в такому віці, що потребує догляду. То бабуся сама вирішила позбавити їх від хвилювань. Каже, що в цьому будинку надійно. А сини часто приїжджають провідувати матір. Бабуся, правда, не така вже й немічна: сама себе може доглянути, тримає в чистоті кімнату. Лишень часто згадує тяжкі роки, коли її дівчиною відправили до Німеччини, де витримала три роки нестерпного життя: і прикованою до одного ліжка була разом з 18 подругами, і їсти доводилося мух та черв'яків, і під бомбардування потрапляла. Її сусідка по кімнаті 80-річна Надія Романівна пережила теж немало. Ось так посидять, згадають минуле – і легше стане. Вони раді, що останні роки свого життя проведуть у спокої, теплі та затишку. «Добре, - кажуть, - що є ще небайдужі люди».

Давайте не будемо байдужими і ми, бо хтозна, що нас чекає в старості. Проявимо до когось милосердя ми – завтра отримаємо те від інших.

Руслана Денисюк

Коли приїжджаю додому….

Сім'я… Яке маленьке слово, а яке велике значення воно має для кожної людини. Як добре, коли приїжджаєш додому – і тебе з усмішкою, радістю зустрічають мама й тато. А тут відчиняються двері й заходить старший брат, який чекав на тебе не менше, ніж батьки, і готовий підтримати в тебе в хвилини радості та смутку. Два дні вихідних пролітають за мить і не хочеться їхати від дорогих людей. Але розумію, що потрібно. І знову рахую дні до наступних вихідних. Іноді здається, що без сім'ї немає сенсу жити. І починаєш думати, чому так трапляється, що не вдається іноді вберегти рідних від біди, що звинувачуєш себе в якійсь неуважності вже після того, як та біда станеться, що не говориш їм про свою прихильність вчасно.

Бережіть своїх батьків, чого б це вам не коштувало, адже вони подарували нам життя, виховали й дали настанови на майбутнє доросле життя, це вони не сплять ночами, хвилюючись за нас.

Аліна Янкова

Марина Постернак

Умій дочекатися...

Кожна людина народжена для якоїсь особливої мети. Людина повинна прожити саме своє життя. Але чомусь з певних причин і з часом ця «установка» змінюється. Людина відходить убік від свого призначення. Чому так трапляється? Чи не тому, що через певні страждання, переживання, у стані збудження людина робить безліч помилок? А до страждань спонукає наш внутрішній стан. То ж хіба ми народжені, щоб страждати й через страждання не помічати веселих, кольорових моментів життя?

...Йде урок. На душі «кішки шкребуть». А причина – душевний біль. За вікном якось похмуро й холодно, опадає з дерев останнє листя. Дівчина через фразу сприймає те, що говорить викладач. Сумовита картина за вікном. Тривожні думки («Чому я така нещасна?! Не милий мені цей світ!») не дають зосередитися на тому, що відбувається на уроці. Натомість уява дівчини малює жахливу картину: вона вибирається на дах високого будинку і ось-ось має стрибнути… Раптом з підвіконника, біля якого сидить учениця, падає її сумка. Дівчина отямилась і сама жахнулася своїх думок. «Що за дикі марення!» - відігнала від себе ненормальні думки й подивилася на викладача, чіпляючись за урок, як за рятівну соломинку.

Минають дні, тижні... Листя вже геть усе обпало. Дерева стоять чорні, голі.

«Ми, люди, теж як ті дерева, - думає дівчина. – Ось маленькі тендітні деревця, що посміхаються сонечку, – це дітки. А ось юні, стрункі, буйночубі, красиві – то молодь. Оті велети з міцним корінням і порепаними від вітрів, морозів та гроз стовбурами – наше старше покоління, сама мудрість. Кожне дерево (старе чи молоде – не важливо) спочатку зеленіє, може цвісти, а потім скидає листя. Так само й людина: народжується, дорослішає, а потім... старіє і в неї, як у того листочка, обривається ниточка життя. Це має відбуватися природно. Але не дай, Боже, комусь обірвати свою чи чиюсь ниточку передчасно! Людина не має такого права!

Шкода, що не завжди це розуміють молоді люди. Часто через нерозділене кохання обривають ту ниточку на самому початку життєвої дороги, не думаючи, що життя тільки починається і, може, твоє кохання чекає тебе десь попереду. А буває так, що спочатку треба перехворіти нерозділеним коханням, аби як найдорожчий подарунок прийняти згодом кохання твого життя.

…Дівчина, яка сумно дивилась у вікно, зуміла це вчасно зрозуміти й не зробити фатальної помилки. Якщо й ти навчишся світлими думками переборювати похмурі, то зрозумієш, що життя прекрасне – і рано чи пізно воно подарує тобі справжнє кохання. Умій лишень дочекатися…

Галина Брошневська

Трояндове кохання

Вони й не гадали, що один день змінить їхнє життя назавжди. Зустріч була дуже короткою, але такою романтичною! Зустрілися далеко від рідних домівок, на «нейтральній» території. Вир емоцій від знайомства, спільних захоплень. Так усе неповторно, цікаво, ново, що й не помічалось плинності часу... Раптом Вони стрілися поглядами – і в серцях так защеміло, завирувало, неначе здійнявся гарячий вітер серед гожого, незайманого дня... Що це таке?! В ту мить збагнути було важко…

Сутеніє. У повітрі відчувається п'янкий аромат весни, який змагається з вітром за право володарювання. А метушливий вітерець геть розійшовся. Немов граючись із дівочим волоссям, підіймав його вгору, а потім лагідно опускав на плечі, ніжно пестив юнці щічки, вкриті легким рум'янцем, а то раптом утікав і ховався за гілля дерев, щоб потім несподівано вигулькнути й знову позагравати з цими двома, які нічого й нікого не помічали, крім бездонних очей напроти.

Подруги щось завзято розповідали Їй, але Вона того не чула. Наче перемістилась на іншу планету, де були Вони лиш удвох, де могла бачити й чути тільки Його. Він, як справжній джентльмен, узяв Її руку, трепетно поцілував і представився. Вона спромоглася лише посміхнутись і ледь чутно прошептати своє ім'я. Її щоки запалали. На якусь мить зніяковіла…

З того моменту Їх ніхто не бачив порізно. Аж до самої миті розставання…. Останній день, останні хвилини разом. Якесь незрозуміле почуття розривало душу на малесенькі частинки. Здавалося, що то були останні миті життя, що далі – дороги нема. Прірва…

Тяжкі хвилини мовчання. Нема на світі таких слів, якими можна було б описати той хвилюючий, солодко-тривожний стан. Тільки очі десь углибині видавали щойно народжене, нове, незбагненне почуття, що розцвітало трояндово в Їхніх серцях. О! Трояндове кохання! Яке ж ти привабливе і яке колюче! Як ти боляче раниш такі чутливі й сполохані несподіваним дивом юні серця. Так боляче, що неможливо втримати гірко-солодкі сльози серця.

…Чому так довго їде поїзд? Чому сонечко не квапиться прокидатися? Чому ніч у дорозі така нескінченна? Думки в голові блукають, наче сліпі, спотикаються одна за одну. Чому щастю відводиться так мало місця? Краплини сліз котяться звичним маршрутом – з кутиків очей до підборіддя, скапуючи додолу. Сил нема навіть підвестися, аби подивитися на годинник. Невже ця ніч у дорозі так і не закінчиться – назавжди залишиться з Нею, як той спогад про трояндове кохання?..

Увага!
Фотоконкурс
"Коса - дівоча краса"

Третьокурсниця ***Олена ФЕДОРОВИЧ*** *– володарка чудового голосу та пишної русої коси, справжня українська красуня*

Фото: Галини Брошневської

Над номером працювали:
Марина Постернак **(редактор)**
Галина Брошневська, Роман Королюк,
Василь Шимоня, Руслана Денисюк, Юлія Паюк,
Аліна Янкова, Олена Бойко, Богдана Гаврюшина.
Богдан Катрінін, Андрій Косар

Вище професійне училище №25

Редактор-консультант:
Тетяна Боднарук
Консультант з питань інформації:
Людмила Романова
Відповідальний за випуск:
Анатолій Радченко
Організаційне забезпечення:
Володимир Варцаба
Технічне забезпечення:
Петро Тараненко